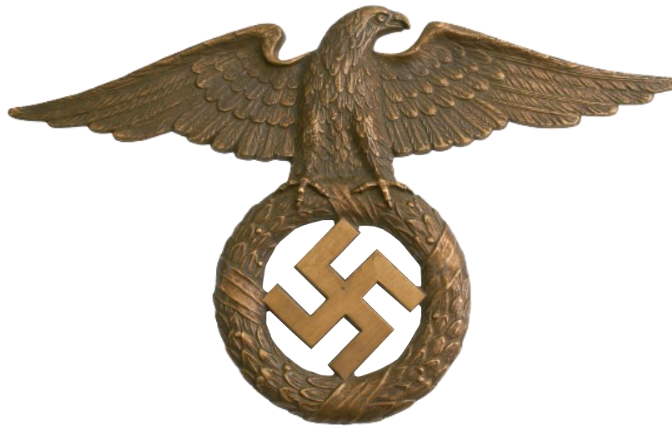

4 Μαΐου, 1941
Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ
Αδόλφου Χίτλερ
στο Γερμανικό Κοινοβούλιο,
για τα αίτια του πολέμου,
την γερμανική ειρηνευτική πρόθεση
και τη νικηφόρα βαλκανική εκστρατεία

4 Μαΐου, 1941

Η μεγάλη ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο γερμανικό Ράιχσταγκ για τα αίτια του πολέμου, τη γερμανική ειρηνευτική πρόθεση και τη νικηφόρα βαλκανική εκστρατεία.

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το πρότυπο κείμενο: https://www.reichstagsprotokolle.de/Blatt2_n4_bsb00000613_00082.html

Βουλευτές, άνδρες του Γερμανικού Ράιχσταγκ!

Σε μια εποχή που τα έργα είναι τα πάντα και τα λόγια είναι τίποτα, δεν είναι πρόθεσή μου να έρχομαι ενώπιόν σας, εκλεγμένοι εκπρόσωποι του γερμανικού λαού, πιο συχνά από όσο είναι απολύτως απαραίτητο. Η πρώτη φορά που απευθύνθηκα προς εσάς ήταν όταν ξέσπασε ο πόλεμος τη στιγμή που, λόγω της αγγλο-γαλλικής συνωμοσίας ενάντια στην ειρήνη, είχε αποτύχει κάθε προσπάθεια για έναν κατά τα άλλα πιθανό συμβιβασμό με την Πολωνία. Οι πιο αδίστακτοι άνδρες της σημερινής εποχής που – όπως το παραδέχονται σήμερα και οι ίδιοι – είχαν πάρει την απόφαση ήδη από το 1936, επειδή το Ράιχ με την ειρηνική του ανοικοδόμηση γινόταν πάρα πολύ ισχυρό γι' αυτούς να το συντρίψουν με έναν αιματηρό πόλεμο και εάν ήταν δυνατό να το καταστρέψουν, έχοντας κατορθώσει τελικά να βρουν στην Πολωνία το κράτος το οποίο ήταν πρόθυμο σαν πρώτο να τραβήξει το σπαθί του για τα συμφέροντα και τους στόχους τους. Όλες οι προσπάθειές μου για την επίτευξη μιας συμφωνίας, ιδιαίτερα με την Αγγλία, ακόμα και μιας μόνιμης και φιλικής συνεργασίας, απέτυχαν λόγω της επιθυμίας και της θέλησης μιας μικρής κλίκας, η οποία – είτε από μίσος είτε από υλικούς λόγους – απέρριψε οποιαδήποτε γερμανική πρόταση για μια συμφωνία και δεν απέκρυψε την πρόθεσή της ότι θέλει τον πόλεμο με κάθε κόστος.

Ο καθοδηγητής αυτού του εξίσου φανατικού όσο και διαβολικού σχεδίου – για την έναρξη ενός πολέμου με κάθε κόστος – ήταν τότε ο κ. Τσώρτσιλ, και οι συνεργάτες του, οι άνδρες που αποτελούν αυτή τη στιγμή τη βρετανική κυβέρνηση.

Η ισχυρότερη φανερή και συγκαλυμμένη υποστήριξη σε αυτές τις προσπάθειες προήλθε από τις λεγόμενες «μεγάλες δημοκρατίες» και από τις δύο πλευρές του ωκεανού. Σε μια εποχή αυξανόμενης δυσαρέσκειας των λαών με τις αποτυχημένες κυβερνητικές τεχνικές, αυτοί οι ανεύθυνοι άνδρες πίστευαν ότι ένας επιτυχημένος πόλεμος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να λύσουν τα προβλήματα που διαφορετικά δεν ήταν πλέον επιλύσιμα. Πίσω τους βρισκόταν το μεγάλο διεθνές εβραϊκό τραπεζικό, χρηματιστηριακό και εξοπλιστικό κεφάλαιο, το οποίο, όπως άλλοτε, μυρίστηκε την ευκαιρία μιας μεγάλης, αλλά και βρώμικης συναλλαγής.

Και όπως στο παρελθόν, χωρίς κανένα δισταγμό ήταν διατεθειμένοι να χύσουν το αίμα των λαών υπέρ του χρυσού τους. Έτσι ξεκίνησε αυτός ο πόλεμος.

Σε λίγες βδομάδες αργότερα το κράτος, που σαν πρώτο ήταν αρκετά επιπόλαιο επιτρέποντας να χρησιμοποιηθεί για τα οικονομικά και καπιταλιστικά συμφέροντα αυτών των πολεμοκάπηλων, ηττήθηκε και καταστράφηκε.

Πίστευα, κάτω από αυτές τις συνθήκες ότι όφειλα στον δικό μας γερμανικό λαό και στους αμέτρητους αξιοπρεπείς όσο και αθώους ανθρώπους που υπάρχουν στον υπόλοιπο κόσμο, να απευθύνω εκ νέου μια έκκληση στη κατανόηση και στη συνείδηση των άλλων πολιτικών. Στις 6 Οκτωβρίου 1939, λοιπόν, δήλωσα για άλλη μια φορά, ότι η Γερμανία δεν ήθελε τίποτα ούτε από την Αγγλία ούτε από τη Γαλλία, ούτε ήθελε να ζητήσει τίποτα, ότι η συνέχιση του πολέμου ήταν τρέλα, ότι κυρίως τη φρίκη των σύγχρονων όπλων του πολέμου, από τη στιγμή που θα αρχίσουν να χρησιμοποιούνται, θα καταστρέψει μεγάλες περιοχές. Τους προειδοποίησα για τις επιπτώσεις του πολέμου με το βαρύ και μεγάλου βεληνεκούς πυροβολικό κατά των οικισμών των πολιτών, γνωστοποιώντας ότι αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει μόνο στην καταστροφή μεγάλων εκτάσεων γης και στις δύο πλευρές. Επεσήμανα κυρίως, ότι η χρήση της πολεμικής αεροπορίας με τις μεγάλου βεληνεκούς δυνατότητές της, θα μπορούσε να οδηγήσει στη καταστροφή όλων αυτών, που είχε οικοδομήσει ο μόχθος αιώνων και δημιουργήθηκαν με κόπο σαν πολιτιστική αξία της Ευρώπης.

Ακριβώς όπως αποδείχτηκε μάταιη η έκκλησή μου την 1η Σεπτεμβρίου 1939, έτσι και η νέα αντιμετώπισε μια σχεδόν αγανακτισμένη απόρριψη. Οι Βρετανοί πολεμοκάπηλοι και οι Εβραίοι καπιταλιστές υποστηρικτές τους δεν θα μπορούσαν να βρουν άλλη εξήγηση για αυτήν την έκκλησή μου, που είχα κάνει για ανθρωπιστικούς λόγους, από την αποδοχή της ύπαρξης μιας γερμανικής αδυναμίας. Διαβεβαίωσαν το λαό της Αγγλίας και της Γαλλίας, ότι η Γερμανία φοβόταν τη σύγκρουση που αναμενόταν την άνοιξη του 1940 και ήταν πρόθυμη να κάνει ειρήνη από το φόβο της καταστροφής της, στην οποία θα κατέληγε αναπόφευκτα. Δήλωσαν επίσης όμως, ότι μια τέτοια ειρήνη δεν έπρεπε να επέλθει σε καμία περίπτωση, όχι πριν συντριβεί το Γερμανικό Ράιχ και μέχρι ο γερμανικός λαός ηττημένος και εξαθλιωμένος να μπει τελικά στις ουρές των μαγειρείων εκστρατείας των εχθρών τους, εκλιπαρώντας για φαγητό.

Ήδη από τότε, τυφλωμένη από την πεισματική επιμονή των ψεύτικων προφητειών του κ. Τσώρτσιλ, η νορβηγική κυβέρνηση άρχισε να παίζει με την ιδέα μιας βρετανικής εισβολής, προκειμένου, μέσα από μια ανοχή

σε μια κατάληψη των νορβηγικών λιμένων και των σουηδικών περιοχών μεταλλευμάτων, να συμβάλλει στην καταστροφή της Γερμανίας. Ήταν τόσο βέβαιοι ο κ. Τσώρτσιλ και ο Πωλ Ρεϊνώ για την επιτυχία της νέας τους επίθεσης, που τελικά – είτε από καθαρή απερισκεψία ή ίσως υπό την επήρεια του αλκοόλ – έκριναν ότι δεν είναι πλέον απαραίτητο να κρατούν μυστικές τις προθέσεις τους. Η γερμανική κυβέρνηση χρωστάει την ενημέρωσή της σ' αυτή τη φλυαρία των δύο αυτών κυρίων, για τα σχέδια που είχαν σφυρηλατήσει εκείνη την εποχή ενάντια στο Ράιχ, και ίσως και το γερμανικό έθνος την αποφασιστική του αντεπίθεση σε αυτό το πόλεμο. Γιατί η βρετανική επίθεση κατά της Νορβηγίας ήταν αναμφισβήτητα η πιο απειλητική ενέργεια για το Ράιχ. Λίγες εβδομάδες αργότερα αυτός ο κίνδυνος αποφεύχθηκε. Μια από τις πιο τολμηρές ενέργειες των όπλων στην ιστορία του πολέμου όλων των εποχών απέτρεψε την επίθεση των αγγλικών και των γαλλικών στρατευμάτων κατά της δεξιάς πλευράς του αμυντικού μας μετώπου. Αυτή η άκρως επιτυχημένη γερμανική άμυνα οδήγησε σε μια τέτοια ενίσχυση της ευρωπαϊκής θέσης μας, που από στρατηγική άποψη δύσκολα μπορεί να εκτιμηθεί. Αμέσως μετά την αποτυχία αυτών των σχεδίων, ασκήθηκαν αυξημένες πιέσεις από τους Άγγλους πολεμοκάπηλους στο Βέλγιο και την Ολλανδία. Ο στόχος τώρα ήταν – μετά την αποτυχία της απόπειρας κατά των προμηθειών μεταλλεύματος – να μεταφερθεί το μέτωπο στο Ρήνο παρασύροντας το Βελγικό και το Ολλανδικό κράτος και έτσι να απειλήσουν και να εξουδετερώσουν τις εγκαταστάσεις επεξεργασίας μεταλλευμάτων.

Στις 10 Μαΐου του περασμένου έτους, άρχισε ίσως ο πιο αξιομνημόνευτος αγώνας σε όλη τη γερμανική μας ιστορία. Σε λίγες μέρες το μέτωπο του εχθρού διαλύθηκε και δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις για την επιχείρηση, που οδήγησε στη μεγαλύτερη μάχη εξόντωσης στην παγκόσμια ιστορία. Έτσι η Γαλλία κατέρρευσε. Το Βέλγιο και η Ολλανδία καταλήφθηκαν και τα σφυροκοπημένα απομεινάρια των βρετανικών μονάδων, άοπλα, εγκατέλειψαν την ευρωπαϊκή ήπειρο.

Στις 19 Ιουλίου 1940, μετά απ' αυτό συγκάλεσα το γερμανικό Ράιχσταγκ για τρίτη φορά προκειμένου να κάνω το μεγάλο απολογισμό τον οποίο ακόμα όλοι θυμάστε. Η συνεδρίαση μου έδωσε την ευκαιρία, να εκφράσω τις ευχαριστίες του έθνους στους στρατιώτες του, με τρόπο που αρμόζει στη μοναδικότητα του γεγονότος. Παρευρέθηκα όμως και σε αυτή τη συγκέντρωση για να προτρέψω τον κόσμο για άλλη μια φορά για ειρήνη. Δεν είχα καμιά αμφιβολία ως προς αυτό, ότι οι ελπίδες μου προς αυτή τη κατεύθυνση, βάσει της εμπειρίας μου, δεν θα μπορούσαν παρά να είναι ελάχιστες. Διότι οι άνδρες, που ήθελαν το πόλεμο, δεν ενεργούσαν από κάποιες πεποιθήσεις ιδανικών. Η κινητήρια δύναμη

πίσω τους ήταν ο εβραϊκο-δημοκρατικός καπιταλισμός, στον οποίο ήταν χρεωμένοι και γι' αυτό υπέκυπταν. Όμως από αυτούς τους κερδοσκόπους του πολέμου, είχε ήδη καθοριστεί η διαδικασία, διότι τα δισεκατομμύρια των κεφαλαίων που είχαν επενδύσει φώναζαν για τόκους και αποσβέσεις. Γι' αυτό, όχι μόνο δεν φοβόταν τη μεγάλη διάρκεια του πολέμου, αλλά αντιθέτως, γι' αυτούς ήταν ευπρόσδεκτη. Διότι αυτό το κεφάλαιο με τη μορφή της επένδυσής του σε εργοστάσια και μηχανήματα, χρειάζεται χρόνο για να τεθεί σε λειτουργία και σίγουρα χρειάζεται χρόνο για να αποπληρώσει τα αναμενόμενα κέρδη.

Γι' αυτούς τους εβραιο-δημοκράτες κερδοσκόπους του πολέμου επομένως, εξαρχής τίποτε δεν είναι πιο μισητό από την σκέψη ότι μια έκκληση προς τη κοινή λογική των εθνών θα μπορούσε, ίσως και την τελευταία στιγμή, να σταματήσει το πόλεμο χωρίς περαιτέρω αιματοχυσία και έτσι να περιορίσει τα κέρδη των δισεκατομμυρίων τους που επένδυσαν.

Όπως ακριβώς το περίμενα και το είχα προβλέψει τότε, συνέβη. Η ειρηνευτική μου προσφορά παρουσιάστηκε σαν ένδειξη φόβου και δειλίας. Οι Ευρωπαίοι και οι Αμερικανοί πολεμοκάπηλοι κατάφεραν για άλλη μια φορά να θολώσουν την κοινή λογική των πλατιών μαζών, που δεν μπορούσαν να έχουν κανένα κέρδος από αυτόν τον πόλεμο, να ξυπνήσουν νέες ελπίδες μέσα από ψεύτικες περιγραφές και έτσι τελικά με τη βοήθεια μιας κοινής γνώμης, που κατευθύνεται από τον Τύπο τους, να υποχρεώσουν εκ νέου τους λαούς σε μια συνέχιση του πολέμου. Ακόμα και οι προειδοποιήσεις μου κατά του μέτρου, που προπαγάνδισε ο κ. Τσώρτσιλ, των νυχτερινών βομβαρδισμών κατά του άμαχου πληθυσμού, ερμηνεύτηκαν μόνο σαν ένδειξη γερμανικής ανικανότητας. Αυτός ο πιο αιμοδιψής τσαρλατάνος στην ιστορία όλων των εποχών, πίστευε στα σοβαρά, ότι η εδώ και μήνες επιφυλακτικότητα της γερμανικής Πολεμικής Αεροπορίας, μπορούσε να θεωρηθεί μόνο σαν απόδειξη της ανικανότητάς της να πετάξει τη νύχτα. Έτσι αυτός ο άνθρωπος για μήνες, μέσω των πληρωμένων γραφιάδων του, εξαπατούσε τον αγγλικό λαό, στο να πιστεύει ότι μόνο η Βρετανική Πολεμική Αεροπορία και καμιά άλλη, δεν μπορούσε να διεξάγει πόλεμο με αυτόν τον τρόπο και ότι έτσι βρήκαν τρόπους και μέσα από τις αδίστακτες επιθέσεις της Αγγλικής Πολεμικής Αεροπορίας ενάντια στο γερμανικό άμαχο πληθυσμό σε συνδυασμό με τον αποκλεισμό πείνας να αναγκάσουν το Ράιχ να γονατίσει. Συνέχισα να προειδοποιώ γι' αυτό και μάλιστα για πάνω από 3,5 μήνες. Ότι αυτές οι προειδοποιήσεις δεν έκαναν καμιά εντύπωση στον κ. Τσώρτσιλ δεν με εκπλήσσει. Τι σημασία έχει η ζωή των άλλων, γι' αυτόν τον άνθρωπο; Τι σημασία έχει γι' αυτόν ο πολιτισμός, τι σημασία έχουν τα κτίρια γι' αυτόν; Είχε πει μάλιστα, από την αρχή του πολέμου, ότι ήθελε τον πόλεμό του, ακόμα κι αν οι

πόλεις της Αγγλίας μετατραπούν σε ερείπια και συντρίμμια.

Τώρα έχει αυτόν τον πόλεμο. Η διαβεβαίωσή μου, ότι από μια συγκεκριμένη στιγμή και μετά, την κάθε βόμβα – αν χρειαστεί – θα την ανταποδίδουμε στο εκατονταπλάσιο, δεν μπόρεσε να κάνει αυτόν άνθρωπο να σκεφτεί ούτε για μια φορά την εγκληματική φύση των πράξεών του. Δήλωσε ότι αυτό δεν τον στενοχωρεί, και μάλιστα μας διαβεβαιώνει ότι και ο βρετανικός λαός, μετά από τέτοιες βομβαρδιστικές επιδρομές, τον έβλεπε με ενθουσιώδη ευφορία, που τον έκανε πάντα να επιστρέφει στο Λονδίνο αναζωογονημένος. Ίσως όντως, και αυτή η σταθερή απόφαση του κ. Τσώρτσιλ να συνεχίσει τον πόλεμο με αυτό τον τρόπο, μπορεί να οφείλεται σε αυτή την αναζωογόνηση. Όμως και εμείς δεν είμαστε λιγότερο αποφασισμένοι, κάθε βόμβα στο μέλλον, αν χρειαστεί, να την ανταποδίδουμε εκατονταπλάσια και μάλιστα έως ότου ο βρετανικός λαός να απαλλαγεί από αυτόν τον εγκληματία και τις μεθόδους του.

Και αν ο κ. Τσώρτσιλ πιστεύει κατά καιρούς, ότι πρέπει να ενισχύσει τη δύναμη και την ένταση του πολέμου του με την προπαγάνδα, τότε θα είμαστε προετοιμασμένοι να ξεκινήσουμε τελικά κι αυτόν τον πόλεμο με αυτόν τον τρόπο. Η έκκληση αυτού του ανόητου και των δορυφόρων του προς το γερμανικό λαό, με την ευκαιρία της 1ης Μαΐου, για να με εγκαταλείψει, μπορεί να εξηγηθεί μόνο σαν μια παραλυτική ασθένεια ή σαν αυταπάτη ενός μεθυσμένου. Από αυτή την ανώμαλη πνευματική κατάσταση, προέρχεται και η απόφαση να μετατραπούν τα Βαλκάνια σε ένα θέατρο πολέμου. Σαν τρελός, αυτός ο άνθρωπος περιφέρεται στην Ευρώπη για σχεδόν 5 χρόνια, για να βρει κάτι που μπορεί να βάλει φωτιά. Δυστυχώς, υπάρχουν πάντα πληρωμένα στοιχεία, που ανοίγουν τις πύλες των χωρών τους σε αυτόν τον διεθνή εμπρηστή.

Αφού κατόρθωσε κατά τη διάρκεια του χειμώνα, να επιβάλλει τη γνώμη στον βρετανικό λαό με ένα σύννεφο ισχυρισμών και παραποιήσεων, ότι το γερμανικό Ράιχ εξαντλημένο από την εκστρατεία του περασμένου έτους, βρισκόταν εντελώς στο τέλος της δύναμής του, ένιωθε υποχρεωμένος, για να αποτρέψει την αφύπνισή του, να δημιουργήσει και πάλι μια νέα εστία ανάφλεξης στην Ευρώπη. Επέστρεψε στο έργο που είχε στο μυαλό του ήδη από το φθινόπωρο του 1939 και την άνοιξη του 1940. Θυμάστε, βουλευτές μου, άνδρες του Ράιχσταγκ, τα δημοσιευμένα έγγραφα της La Charite, που αποκάλυψαν την προσπάθεια δημιουργίας ενός ευρωπαϊκού θεάτρου πολέμου στα Βαλκάνια ήδη από το χειμώνα του 1939/40. Οι βασικοί ενορχηστρωτές αυτής της επιχείρησης εκείνη την εποχή ήταν ο κ. Τσώρτσιλ, ο Χάλιφαξ, ο Νταλαντιέ, ο Πωλ Ρεϊνώ, ο στρατηγός Βεϊγκάν και ο στρατηγός Γκαμελέν.

Όπως προέκυπτε από αυτά τα έγγραφα, αναμενόταν η δυνατότητα στην περίπτωση που πετύχαινε αυτό το σχέδιο κατά της ειρήνης στη Νοτιοανατολική Ευρώπη, να κινητοποιηθούν περίπου 100 μεραρχίες για τα συμφέροντα της Αγγλίας. Η ξαφνική κατάρρευση τον Μάιο και τον Ιούνιο του περασμένου έτους ανέτρεψε αυτά τα σχέδια, αλλά από το περασμένο φθινόπωρο ο κ. Τσώρτσιλ άρχισε πάλι να εξετάζει αυτό το ζήτημα στο πλαίσιο των προβληματισμών του. Αν αυτή η προσπάθεια είχε γίνει τώρα πιο δύσκολη, ήταν επειδή στο μεταξύ πραγματοποιήθηκε μια αλλαγή στα ίδια τα Βαλκάνια, δεδομένου ότι με την αλλαγή στη Ρουμανία αυτό το κράτος χάθηκε οριστικά για την Αγγλία. Η νέα Ρουμανία υπό την ηγεσία του στρατηγού Αντονέσκου άρχισε να ακολουθεί μια αποκλειστικά ρουμανική πολιτική, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τις ελπίδες των βρετανών κερδοσκόπων του πολέμου. Σε αυτό προστέθηκε και η στάση της ίδιας της Γερμανίας.

Μιλώντας σήμερα, βουλευτές μου, για αυτό το ζήτημα, θα ήθελα πρώτα να δώσω μια σύντομη περιγραφή των στόχων της γερμανικής πολιτικής στα Βαλκάνια, όπως τους είχα στο μυαλό μου και πώς προσπαθήσαμε να τους επιτύχουμε:

1. Το γερμανικό Ράιχ δεν επεδίωκε στα Βαλκάνια – όπως πάντα – κανένα εδαφικό και επίσης κανένα ιδιοτελές πολιτικό συμφέρον. Αυτό σημαίνει, ότι το γερμανικό Ράιχ στα ζητήματα των εδαφικών προβλημάτων και των εσωτερικών καταστάσεων σε αυτά τα κράτη δεν ενδιαφερόταν καθόλου για κάποιο ιδιοτελή λόγο.

2. Το γερμανικό Ράιχ προσπάθησε ωστόσο, να εδραιώσει στενές οικονομικές σχέσεις με αυτά τα κράτη και να τις εμβαθύνει. Αυτό δεν ήταν όμως μόνο προς το συμφέρον του Ράιχ, αλλά και προς όφελος αυτών των χωρών, διότι, εάν κάπου οι εθνικές οικονομίες δύο εμπορικών εταίρων αλληλοσυμπληρώνονται αξιόπιστα, τότε αυτό συνέβαινε και συμβαίνει μεταξύ των Βαλκανικών κρατών και της Γερμανίας. Η Γερμανία είναι ένα βιομηχανικό κράτος και χρειάζεται τρόφιμα και πρώτες ύλες. Τα Βαλκανικά κράτη είναι αγροτικές χώρες και περιοχές πρώτων υλών και χρειάζονται βιομηχανικά προϊόντα. Αυτό αναπόφευκτα δημιουργεί τη δυνατότητα μιας εξαιρετικά γόνιμης επέκτασης των αμοιβαίων οικονομικών σχέσεων. Εάν οι αγγλικοί ή ακόμα και οι αμερικανικοί κύκλοι ήθελαν σε αυτό να ανακαλύψουν μια ανεπίτρεπτη διείσδυση στα Βαλκάνια από τη Γερμανία, τότε αυτό ήταν ένα ηλίθιο όσο και ξεδιάντροπο θράσος. Διότι κάθε κράτος οικοδομεί την οικονομική του πολιτική σύμφωνα με τα δικά του εθνικά συμφέροντα και όχι σύμφωνα με τα συμφέροντα των ξένων, χωρίς ρίζες εβραιο-δημοκρατών καπιταλιστών. Εκτός από αυτό, τόσο η Αγγλία όσο και η Αμερική μπορούν να θεωρηθούν μόνο σαν πωλητές σε αυτές τις περιοχές, αλλά ποτέ σαν αγοραστές. Χρειάζεται όμως όλη η οικονομική στενοκεφαλιά των καπιταλιστών δημοκρατών για να φανταστούν ότι μα-

κροπρόθεσμα, θα μπορούν να υπάρχουν κράτη τα οποία θα είναι υποχρεωμένα να αγοράζουν από κάποιον ο οποίος ούτε θα θέλει να αγοράσει από αυτά ούτε θα είναι σε θέση να το κάνει.

Η Γερμανία όμως δεν πωλούσε μόνο στα Βαλκανικά κράτη, αλλά πρωτίστως ήταν ο μεγαλύτερος αγοραστής εκεί και μάλιστα ένας μόνιμος και σταθερός αγοραστής, ο οποίος πλήρωνε τα προϊόντα του αγρότη των Βαλκανίων με την εργασία του Γερμανού βιομηχανικού εργάτη και όχι με ψεύτικο νόμισμα και συνάλλαγμα, το οποίο ήδη εδώ και χρόνια ούτως ή άλλως υποφέρει από μια χρονία υποτίμηση.

Δεν ήταν λοιπόν περίεργο, αν – όπως ήδη αναφέρθηκε – η Γερμανία έγινε ο μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος των βαλκανικών κρατών. Αυτό λοιπόν δεν ήταν μόνο προς το γερμανικό συμφέρον, αλλά και προς το συμφέρον των ίδιων των βαλκανικών λαών και μόνο τα αμιγώς προσανατολισμένα μυαλά στο καπιταλισμό των εβραϊκών δημοκρατιών μας μπορούν να ισχυριστούν ότι αν ένα κράτος προμηθεύει με μηχανήματα ένα άλλο, αποκτά έτσι κυριαρχία πάνω στο άλλο κράτος. Στην πραγματικότητα, μια τέτοια κυριαρχία, θα μπορούσε τότε να είναι πάντα αμοιβαία. Και μάλιστα, μπορεί κανείς να απέχει από τις μηχανές παρά από τα τρόφιμα και τις πρώτες ύλες, οπότε ο εταίρος, που παίρνει τα σιτηρά ή τις πρώτες ύλες για τις μηχανές του, είναι ίσως ακόμη περισσότερο δεσμευμένος από τον παραλήπτη των βιομηχανικών προϊόντων. Όχι! Σε αυτή τη συναλλαγή δεν υπήρχαν ούτε νικητές ούτε ηττημένοι, αλλά μόνο εταίροι και το γερμανικό Ράιχ της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης έβαλε όλη του τη φιλοδοξία να είναι ένας ειλικρινής εταίρος, που σημαίνει να πληρώνει με καλά και αξιόπιστα προϊόντα και όχι με δημοκρατικά πλαστά χαρτιά.

3. Ενόψει αυτού, το γερμανικό Ράιχ, αν θέλει κανείς να μιλήσει για πολιτικά συμφέροντα, είχε μόνο ένα συμφέρον, δηλαδή να βλέπει τους εμπορικούς του εταίρους να είναι υγιείς και δυνατοί εσωτερικά. Το γερμανικό Ράιχ γι' αυτό τον λόγο είχε κάνει ότι ήταν δυνατόν, ώστε μέσω της επιρροής του και μέσω της βοήθειάς του, μέσω συμβουλών και ενεργειών, να βοηθήσει αυτές τις χώρες στην εδραίωση της ύπαρξής τους, της εσωτερικής τους τάξης, χωρίς να λάβει υπόψη τις ιδιαίτερες μορφές διακυβέρνησής τους.

Η τήρηση αυτών των απόψεων ουσιαστικά οδήγησε όχι μόνο σε μια αυξανόμενη ευημερία σε αυτές τις χώρες, αλλά και σε μια βαθμιαία αναπτυσσόμενη αμοιβαία εμπιστοσύνη.

Ήταν τόσο μεγάλη η προσπάθεια του παγκόσμιου εμπρηστή Τσώρτσιλ, να διακόψει αυτή την ειρηνική ανάπτυξη που μέσω της θρασύτατης επιβολής γενικά άχρηστων υποσχέσεων για βρετανική βοήθεια, βρετανικές εγγυήσεις κ.λ.π., μετέφερε σ' αυτή την ειρηνευμένη ευρωπαϊκή περιοχή τα στοιχεία της αναταραχής, της ανασφάλειας, της

δυσπιστίας και τέλος της διαμάχης. Βρήκε υποστήριξη σε όλα αυτά τα σκοτεινά πρόσωπα τα οποία είτε για οικονομικούς, είτε για ιδεολογικούς λόγους, βρισκόμενοι κάτω από τη βρετανική επιρροή, ήταν έτοιμοι, να θέσουν τα συμφέροντα των ίδιων των εθνών τους κάτω από τις επιθυμίες των υλικών και πνευματικών παραγγελιοδοτών τους. Με τέτοιες «εγγυήσεις» παγίδευσαν τότε κατά πρώτον το ρουμανικό κράτος και αργότερα κυρίως το ελληνικό. Ότι πίσω απ’ αυτές τις εγγυήσεις δεν υπήρχε καμία απολύτως δύναμη για να παράσχει πραγματική βοήθεια, αλλά ότι ήταν μόνο θέμα για να παρασυρθούν τα κράτη στην καθοδική τροχιά των βρετανικών πολιτικών συμφερόντων, πρέπει ενδεχομένως να έχει ήδη αποδειχθεί επαρκώς. Η Ρουμανία έπρεπε να πληρώσει πικρά για την εγγύησή της, η οποία είχε σκοπό να την απομακρύνει από τις δυνάμεις του Άξονα.

Η Ελλάδα, η οποία είχε τη λιγότερη ανάγκη αυτών των εγγυήσεων, ήταν επίσης διατεθειμένη να ακολουθήσει το αγγλικό κάλεσμα και να συνδέσει τη μοίρα της με τη μοίρα της χώρας που παρείχε στο βασιλιά της χρήματα και διαταγές. Διότι ακόμα και σήμερα – καθώς πιστεύω ότι το οφείλω στην ιστορική αλήθεια – πρέπει να κάνω μια διάκριση μεταξύ του ελληνικού έθνους και εκείνου του λεπτού στρώματος της διεφθαρμένης ηγεσίας, η οποία εμπνευσμένη από ένα βασιλιά υποτελή στην Αγγλία, είχε λιγότερο το μυαλό της στις πραγματικές ευθύνες της ελληνικής κυβέρνησης, προτιμώντας να κάνει δικούς της τους στόχους της βρετανικής πολεμικής πολιτικής. Εκφράζω ειλικρινά τη λύπη μου. Για μένα σαν Γερμανό, που μέσα από την ανατροφή του στα νιάτα του και στη μεταγενέστερη ζωή του έτρεφα ανέκαθεν ένα βαθύτατο σεβασμό για τον πολιτισμό και την τέχνη μιας χώρας από την οποία κάποτε αναδύθηκε το πρώτο φως της ανθρώπινης ομορφιάς και αξιοπρέπειας, ήταν πολύ δύσκολο και πικρό να βλέπω αυτή την εξέλιξη και να μη μπορώ να κάνω τίποτα γι’ αυτό. Μέσα από τα αρχεία του La Charite, είχαμε αποκτήσει μια εικόνα για τις δραστηριότητες των δυνάμεων, που αργά ή γρήγορα θα οδηγούσαν το ελληνικό κράτος μόνο σε μια ανυπολόγιστη καταστροφή. Στα τέλη του καλοκαιριού του περασμένου έτους, ο κ. Τσώρτσιλ κατάφερε να τεκμηριώσει στο μυαλό κάποιων κύκλων, τις πλατωνικές υποσχέσεις στην Ελλάδα, ώστε αυτό να οδηγήσει σε μια ολόκληρη σειρά συνεχών παραβιάσεων της ουδετερότητας. Κατά κύριο λόγο, επηρεάστηκε η Ιταλία, γι’ αυτό αισθάνθηκε υποχρεωμένη να υποβάλει προτάσεις στην ελληνική κυβέρνηση τον Οκτώβριο του 1940 και να ζητήσει εγγυήσεις, που φαινόταν κατάλληλες, για να τερματίσουν αυτές τις απαράδεκτες συνθήκες για την Ιταλία.

Βρισκόμενη κάτω από την επιρροή των βρετανών πολεμοκάπηλων, η πρόταση αυτή απορρίφθηκε απότομα και έτσι η ειρήνη των Βαλκανίων

έληξε. Οι δυσμενείς καιρικές συνθήκες, το χιόνι, οι καταιγίδες και η βροχή σε συνδυασμό με – οφείλω να το πω χάριν της ιστορικής δικαιοσύνης – την εξαιρετικά γενναία αντίσταση των Ελλήνων στρατιωτών έδωσε αρκετό χρόνο στην κυβέρνηση των Αθηνών για να εξετάσει τις συνέπειες της ατυχούς απόφασής της και να αναζητήσει τη δυνατότητα μιας λογικής λύσης της κατάστασης.

Η Γερμανία έχοντας την αμυδρή ελπίδα, ότι θα μπορούσε κάπως να συμβάλει σε μια επίλυση του ζητήματος, από την πλευρά της δεν διέκοψε τις σχέσεις της με την Ελλάδα. Έπρεπε όμως τότε να επισημάνω υποχρεωτικά ενώπιον όλου του κόσμου, ότι εμείς, σε μια επανάληψη της παλιάς ιδέας της Θεσσαλονίκης του Παγκοσμίου Πολέμου, δεν θα μείνουμε άπραγοι παρακολουθώντας την. Δυστυχώς, η προειδοποίησή μου, ότι αν οι Άγγλοι πατούσαν οπουδήποτε στην Ευρώπη, ήμασταν αποφασισμένοι να τους πετάξουμε ξανά στη θάλασσα, δεν αντιμετωπίστηκε με τη δέουσα σοβαρότητα. Έτσι, κατά τη διάρκεια εκείνου του χειμώνα, είδαμε ότι η Αγγλία άρχισε όλο και περισσότερο να χτίζει τις βάσεις για τη δημιουργία ενός τέτοιου νέου στρατού της Θεσσαλονίκης. Ξεκίνησε με τη κατασκευή αεροδρομίων, εξασφαλίζοντας πρώτα την απαραίτητη οργάνωση εδάφους πιστεύοντας, ότι η ενεργοποίηση των θέσεων θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί πολύ γρήγορα. Τελικά έστειλαν μεταγωγικά, που περιείχαν τον εξοπλισμό για έναν στρατό ο οποίος – σύμφωνα με την άποψη και την αντίληψη του κ. Τσώρτσιλ – μπορούσε να αποσταλεί στην Ελλάδα εντός μερικών βδομάδων. Όπως επισημάνθηκε, βουλευτές μου, αυτό δεν το αγνοούσαμε. Επί μήνες παρακολουθούσαμε προσεκτικά όλα αυτά τα περίεργα γεγονότα, αν και με επιφυλακτικότητα.

Το πλήγμα, που υπέστη ο ιταλικός στρατός στη Βόρεια Αφρική εξαιτίας της τεχνικής κατωτερότητας των αντιαρματικών και των τεθωρακισμένων, οδήγησε τελικά τον κ. Τσώρτσιλ να πιστέψει, ότι είχε έρθει η στιγμή να μετατοπίσει το θέατρο πολέμου από τη Λιβύη στην Ελλάδα. Διέταξε τη μεταφορά των υπαρχόντων αρμάτων του, καθώς και των μεραρχιών πεζικού, που αποτελούνταν κυρίως από Αυστραλούς και Νεοζηλανδούς, και ήταν πεπεισμένος ότι τώρα μπορούσε να ξεκινήσει το πραξικόπημα που θα έπληττε τα Βαλκάνια με ένα χτύπημα.

Ο κ. Τσώρτσιλ με αυτή τη στρατηγική διέπραξε ένα από τα μεγαλύτερα λάθη αυτού του πολέμου.

Καθώς πλέον δεν είχαμε καμιά αμφιβολία για την πρόθεση της Αγγλίας να πατήσει πόδι στα Βαλκάνια, έκανα τις απαραίτητες ενέργειες για να δώσω στη γερμανική πλευρά βήμα-βήμα, σε αυτή τη περιοχή που είναι ζωτικής σημασίας για εμάς, κάθε δύναμη, που ήταν απαραίτητη, για να

μπορέσει να αντιμετωπίσει αμέσως οποιαδήποτε ενδεχόμενη ανοησία αυτού του κύριου. Εδώ πρέπει να δηλώσω ρητά ότι αυτό δεν στρεφόταν κατά της Ελλάδας. Ο ίδιος ο Ντούτσε ποτέ δεν μου ζήτησε να θέσω στη διάθεσή του ούτε μια μεραρχία για αυτό το σκοπό, επειδή ήταν πεπεισμένος ότι με την έναρξη των καλών καιρικών συνθηκών ο πόλεμος εναντίον της Ελλάδας αργά ή γρήγορα θα οδηγούσε στην επιτυχία. Κι εγώ είχα την ίδια γνώμη. Έτσι, η προέλαση των γερμανικών δυνάμεων δεν ήταν θέμα βοήθειας προς την Ιταλία κατά της Ελλάδας, αλλά ήταν ένα προληπτικό μέτρο κατά της βρετανικής απόπειρας να θρονιαστεί κρυφά στα Βαλκάνια καλυπτόμενη από το θόρυβο του ιταλο-ελληνικού πολέμου, κι από εκεί ακολουθώντας το παράδειγμα των στρατευμάτων της Θεσσαλονίκης κατά τον Παγκόσμιο Πόλεμο, να οδηγήσει στη λήψη μιας απόφασης, αλλά κυρίως για να παρασύρει με αυτό τον τρόπο ακόμη περισσότερες δυνάμεις στη δίνη του πολέμου.

Αυτή η ελπίδα βασίστηκε, μεταξύ άλλων, σε δύο χώρες, την Τουρκία και τη Γιουγκοσλαβία. Όμως ιδιαίτερα με αυτά τα δύο κράτη, από την εποχή της ανάληψης της εξουσίας, προσπάθησα να καθιερώσω στενή συνεργασία με βάση την οικονομική χρησιμότητα.

Η Γιουγκοσλαβία, όσον αφορά τον σερβικό πυρήνα, ήταν εχθρός μας στον Παγκόσμιο Πόλεμο. Μάλιστα, ο Παγκόσμιος Πόλεμος ξεκίνησε από το Βελιγράδι. Παρ’ όλα αυτά στο γερμανικό λαό, που από τη φύση του δεν είναι εκδικητικός, δεν υπήρχε κανένα μίσος γι’ αυτούς.

Η Τουρκία ήταν ο σύμμαχός μας στον Παγκόσμιο Πόλεμο. Η ατυχής έκβασή του επιβάρυνε αυτή τη χώρα το ίδιο βαριά όσο και εμάς τους ίδιους. Η μεγάλη ιδιοφυΐα που αναδιοργάνωσε τη νέα Τουρκία έδωσε πρώτη ένα θαυμάσιο παράδειγμα ανάκαμψης στους συμμάχους μας, τους οποίους εκείνη την εποχή τους είχε εγκαταλείψει η τύχη και η μοίρα, τους είχε χτυπήσει τόσο σκληρά. Ενώ η Τουρκία, χάρη στην ρεαλιστική στάση της ηγεσίας της, διατήρησε την ανεξαρτησία των δικών της αποφάσεων, η Γιουγκοσλαβία έπεσε θύμα των βρετανικών δολοπλοκιών.

Βουλευτές μου, άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ!
Οι περισσότεροι από εσάς, ειδικά εσείς, παλιοί μου σύντροφοι του κόμματος, γνωρίζετε το πόσο σκληρά προσπάθησα για να δημιουργήσω ειλικρινείς σχέσεις κατανόησης, ακόμη και φιλίας μεταξύ της Γερμανίας και της Γιουγκοσλαβίας. Εργάστηκα για αυτό εδώ και χρόνια. Πιστεύω ότι βοηθήθηκα στην προσπάθειά μου από μερικούς εκπροσώπους αυτής της χώρας, οι οποίοι, όπως κι εγώ, φαινόταν ότι έβλεπαν, μόνο πλεονεκτήματα στη στενή συνεργασία μεταξύ των δύο κρατών μας. Όταν, σαν αποτέλεσμα των βρετανικών δολοπλοκιών, τα Βαλκάνια κινδύνευαν να παρασυρθούν στον πόλεμο αργά ή γρήγορα, εντατικοποί-

ησα τις προσπάθειές μου, κάνοντας ό, τι μπορούσα για να προστατεύσω τη Γιουγκοσλαβία από μια τέτοια επικίνδυνη εμπλοκή. Υπό αυτή την έννοια, ο Υπουργός Εξωτερικών μας, σύντροφος του κόμματος Ρίμπεντροπ, με την υπομονή του και την έξυπνη εμμονή του, σε πολυάριθμες συναντήσεις και συζητήσεις, υπογράμμισε επανειλημμένα την σκοπιμότητα, και μάλιστα την αναγκαιότητα, να διατηρηθεί τουλάχιστον αυτό το μέρος της Ευρώπης έξω από αυτόν τον ατυχή πόλεμο. Έχοντας αυτό στο μυαλό του υπέβαλε προτάσεις στη γιουγκοσλαβική κυβέρνηση, οι οποίες ήταν τόσο εξαιρετικές και έντιμες, που τελικά φαινόταν ότι υπήρχαν περισσότερες φωνές στο τότε γιουγκοσλαβικό κράτος οι οποίες μιλούσαν για μια στενή συνεργασία μεταξύ μας. Είναι λοιπόν απολύτως σωστό, όταν ο κ. Χάλιφαξ δηλώνει ότι δεν ήταν η πρόθεση της Γερμανίας να διεξαγάγει πόλεμο στα Βαλκάνια. Μάλιστα, είναι σωστό ότι, από την άλλη, ήταν ειλικρινής η πρόθεσή μας να προετοιμάσουμε τον δρόμο για στενότερη συνεργασία με τη Γιουγκοσλαβία, και ίσως να υπήρχε και η δυνατότητα, ακόμη και να επιτύχουμε μια διευθέτηση της σύγκρουσης με την Ελλάδα, σύμφωνα με τις ιταλικές επιθυμίες. Ο Ντούτσε όχι μόνο συμφώνησε στην προσπάθειά μας να φέρουμε τη Γιουγκοσλαβία σε μια πιο στενή κοινότητα συμφερόντων με τους ειρηνικούς μας στόχους, αλλά την υποστήριξε με κάθε τρόπο. Έτσι τελικά έγινε δυνατό, να πειστεί η γιουγκοσλαβική κυβέρνηση να συμμετάσχει στο τριμερές σύμφωνο, το οποίο δεν είχε καμία αξίωση από την Γιουγκοσλαβία, αλλά πρόσφερε μόνο πλεονεκτήματα σε αυτή τη χώρα. Διότι, για την ιστορική αλήθεια, οφείλω να πω σήμερα ότι σε αυτό το σύμφωνο και στις πρόσθετες συμφωνίες που συνδέονται με αυτό, η Γιουγκοσλαβία δεν υποχρεωνόταν να παράσχει καμία βοήθεια. Μάλιστα, αντίθετα, έλαβε την επίσημη διαβεβαίωση των τριών δυνάμεων του συμφώνου ότι όχι μόνο δεν θα της ζητούσαν καμία βοήθεια αλλά ήμασταν διατεθειμένοι να αποφύγουμε ακόμη και κάθε μεταφορά πολεμικού υλικού εξαρχής. Επιπλέον όμως, η Γιουγκοσλαβία, σαν απάντηση στις τεκμηριωμένες διεκδικήσεις της κυβέρνησής της, είχε λάβει διαβεβαιώσεις, ότι σε περίπτωση εδαφικών αλλαγών στα Βαλκάνια, θα αποκτούσε μια πρόσβαση στη θάλασσα του Αιγαίου υπό γιουγκοσλαβική κυριαρχία, που μεταξύ άλλων θα περιλάμβανε και τη πόλη της Θεσσαλονίκης. Έτσι, στις 25 Μαρτίου του τρέχοντος έτους υπογράφηκε στη Βιέννη ένα σύμφωνο, το οποίο πρόσφερε στο γιουγκοσλαβικό κράτος το πλέον σημαντικό μέλλον και εξασφάλιζε την ειρήνη στα Βαλκάνια. Θα καταλάβατε, βουλευτές μου, ότι εκείνη την ημέρα έφυγα από την όμορφη πόλη του Δούναβη με ένα πραγματικά χαρούμενο συναίσθημα, όχι μόνο επειδή μια σχεδόν οκταετής εργασία της εξωτερικής πολιτικής φαινόταν να αποδίδει την ανταμοιβή της, όχι, αλλά και επειδή πίστευα, ότι ίσως την τελευταία στιγμή η γερμανική παρέμβαση στα Βαλκάνια θα μπορούσε να γίνει περιττή.

Δύο μέρες αργότερα, ήμασταν όλοι συγκλονισμένοι από την είδηση του χτυπήματος μιας χούφτας μισθοφόρων πραξικοπηματιών, που με αυτή τους τη πράξη κατόρθωσαν, να παρασύρουν το βρετανό πρωθυπουργό να ζητωκραυγάσει, «επιτέλους, έχω καλά νέα για να σας δώσω». Αντιλαμβάνεστε βεβαίως, βουλευτές μου, ότι ακολούθως έδωσα τη διαταγή να επιτεθούμε αμέσως, διότι δεν είναι δυνατό το γερμανικό Ράιχ να αντιμετωπίζεται κατ' αυτόν τον τρόπο.

Δεν μπορείς να επιζητάς για χρόνια τη φιλία κάποιου, δεν μπορείς να συνάπτεις μια συνθήκη η οποία ωφελεί μόνο τον άλλον και έπειτα να διαπιστώνουμε ότι όχι μόνο αυτή η συνθήκη παραβιάσθηκε μέσα σε μια νύχτα, αλλά σαν απάντηση να προσβάλλουν τους εκπροσώπους του γερμανικού Ράιχ, να απειλούν τον στρατιωτικό ακόλουθο, να τραυματίζουν το βοηθό αυτού του στρατιωτικού ακολούθου, πολλοί άλλοι Γερμανοί να κακοποιούνται, να καταστρέφονται γραφεία, σχολεία, χώροι υποδοχής κ.λ.π., να καταστρέφονται κατοικίες Γερμανών του Ράιχ και γενικά οι γερμανικής εθνότητας κάτοικοι για άλλη μια φορά στερούμενοι δικαιωμάτων να σκοτώνονται με δολοφονική μανία. Ο Θεός ξέρει πόσο ήθελα την ειρήνη. Όταν όμως ένας υπουργός Χάλιφαξ δηλώνει με περιφρόνηση, ότι το γνώριζε πολύ καλά και, ότι αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο μας ανάγκασε να πολεμήσουμε, σαν να ήταν ένας ιδιαίτερος θρίαμβος της βρετανικής πολιτικής, τότε δεν μπορώ να κάνω τίποτα ενάντια σε μια τέτοια κακία παρά να προστατεύσω τα συμφέροντα του Ράιχ με τα μέσα που, δόξα τω Θεώ, έχουμε στη διάθεσή μας.

Τη στιγμή εκείνη ήμουν σε θέση να πάρω αυτή την απόφαση πολύ πιο ήρεμα, καθώς μπορούσα να στηριχθώ:

1. Στο φρόνημα και τη στάση της Βουλγαρίας, η οποία παρέμενε αμετάβλητη και πιστή στο Γερμανικό Ράιχ, καθώς και

2. Στην πλέον τώρα δικαιολογημένη αγανάκτηση της Ουγγαρίας. Και οι δύο αυτοί παλιοί μας σύμμαχοι του Παγκοσμίου Πολέμου έπρεπε να θεωρήσουν αυτή την πράξη ως πρόκληση, που προερχόταν από ένα κράτος, που κάποτε είχε πυρπολήσει ολόκληρη την Ευρώπη και στη συνέχεια προκάλεσε ανείπωτο πόνο στη Γερμανία, την Ουγγαρία και τη Βουλγαρία.

Οι γενικές οδηγίες επιχειρήσεων που εκδόθηκαν από εμένα στις 27 Μαρτίου προς την Ανωτάτη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων, παρουσίαζαν στο στρατό και την Πολεμική Αεροπορία ένα πολύ δύσκολο έργο. Έπρεπε να ξεκινήσει τυπικά ο αυτοσχεδιασμός μιας νέας συμπληρωματικής προέλασης προς τις νέες επιχειρησιακές θέσεις, μονάδες που ήταν ήδη επιτόπου έπρεπε να μετακινηθούν, έπρεπε να εξα-

σφαλιστούν οι προμήθειες υλικού, η Πολεμική Αεροπορία χρειάστηκε να χρησιμοποιήσει πολλές αυτοσχέδιες βάσεις, μερικές από τις οποίες ήταν πλημμυρισμένες. Χωρίς την ευγενική βοήθεια της Ουγγαρίας, καθώς και την εξαιρετικά πιστή στάση της Ρουμανίας, θα ήταν πολύ δύσκολο πραγματικά να εκτελέσουμε τις εντολές στο σύντομο χρονικό διάστημα που είχαμε στη διάθεσή μας. Η ημερομηνία της επίθεσης καθορίστηκε από μένα στις 6 Απριλίου. Την ημέρα εκείνη η Νότια Ομάδα στη Βουλγαρία ήταν έτοιμη να επιτεθεί. Η ανάπτυξη των άλλων στρατευμάτων επρόκειτο να πραγματοποιηθεί μόλις ήταν έτοιμα. Οι ημερομηνίες ήταν προγραμματισμένες για τις 8, 10 και 11 Απριλίου. Ο συλλογισμός των επιχειρήσεων ήταν:

1. Να προελάσουμε με μια Στρατιά από τη βουλγαρική περιοχή κατά της ελληνικής Θράκης με κατεύθυνση στη θάλασσα του Αιγαίου. Το βάρος αυτής της προέλασης τοποθετήθηκε στη δεξιά πτέρυγα, όπου με την ανάπτυξη της μεραρχίας αλπινιστών και μιας μεραρχίας τεθωρακισμένων θα έπρεπε να επιτευχθεί η διείσδυση στη Θεσσαλονίκη.

2. Με μια δεύτερη Στρατιά να προελάσει προς την κατεύθυνση των Σκοπίων με σκοπό να δημιουργήσει γρήγορα μια σύνδεση με τις ιταλικές δυνάμεις που επιχειρούσαν από την Αλβανία.

Αυτές οι δύο επιχειρήσεις ήταν προγραμματισμένο να ξεκινήσουν στις 6 Απριλίου.

3. Η επόμενη επιχείρηση, αρχής γενομένης στις 8, προέβλεπε την διείσδυση μιας Στρατιάς από τη Βουλγαρία με γενική κατεύθυνση στη Νις, με στόχο να φτάσει στην περιοχή γύρω από το Βελιγράδι. Σε συνεργασία με αυτό, ένα Γερμανικό Σώμα επρόκειτο να καταλάβει το Βανάτο στις 10 και να φτάσει στο Βελιγράδι από το βορρά.

4. Στις 11 μια Στρατιά που θα προέλαυνε από την Κορινθία – Στυρία ή τη δυτική Ουγγαρία επρόκειτο να επιτεθεί στη γενική κατεύθυνση του Ζάγκρεμπ – Σεράγεβο και Βελιγράδι.

Σε σχέση με αυτό είχε κλειστεί συμφωνία με τους συμμάχους μας την Ιταλία και την Ουγγαρία. Οι ιταλικές ένοπλες δυνάμεις είχαν την πρόθεση να προχωρήσουν από το μέτωπό τους του Ιουλίου κατά μήκος των ακτών, προς μια γενική κατεύθυνση στην Αλβανία, από την Αλβανία μέσω της Σκόδρα ήταν να έρθουν σε επαφή με άλλες μονάδες, για να διασπάσουν τις γιουγκοσλαβικές συνοριακές θέσεις στα γιουγκοσλαβικο-αλβανικά σύνορα απέναντι από τα Σκόπια να πραγματοποιήσουν μια σύνδεση με την προπορευόμενη γερμανική Στρατιά και τελικά να διασπάσουν το ελληνικό μέτωπο στην ίδια την Αλβανία και, αν ήταν

δυνατόν να ωθήσουν τον εχθρό προς τη θάλασσα. Παράλληλα με αυτό έπρεπε να καταληφθούν τα νησιά της Δαλματίας και του Ιονίου, και να καταληφθούν άλλες βάσεις.

Η διοίκηση του γερμανικού στρατού που είχε συσταθεί κατά της Μακεδονίας και της Ελλάδας βρισκόταν στα χέρια του στρατάρχη φον Λιστ, ο οποίος είχε ήδη αποδείξει την αξία του σε προηγούμενες εκστρατείες. Και αυτή τη φορά, κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες, εκπλήρωσε τα καθήκοντα που του είχαν ανατεθεί με μια πραγματικά ανώτερη τεχνική.

Οι δυνάμεις που επιχειρούσαν από το νοτιοδυτικό τμήμα του Ράιχ και από την Ουγγαρία κατά της Γιουγκοσλαβίας βρίσκονταν υπό τη διοίκηση του Αρχιστρατήγου φον Βάιχς. Και αυτός επίσης πέτυχε τους στόχους του σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα με τις μονάδες που είχε στη διάθεσή του.

Έτσι κάτω από τη διοίκηση του Στρατάρχη φον Μπράουχιτς και του επιτελάρχη του Γενικού Επιτελείου Αρχιστρατήγου Χάλντερ, οι στρατιές του στρατού και τα τμήματα των ενόπλων-SS, που έλαβαν μέρος στην επιχείρηση, ανάγκασαν τον ελληνικό στρατό στη Θράκη να συνθηκολογήσει σε μόλις 5 ημέρες. Αποκατέστησαν συνδέσμους με τις ιταλικές δυνάμεις, που προέλαυναν στην Αλβανία, πήραν τη Θεσσαλονίκη υπό τον έλεγχό τους, η Σερβία αναγκάστηκε να συνθηκολήσει μετά από 12 ημέρες και έτσι εκπληρώθηκε η πρωταρχική προϋπόθεση για την εξίσου σκληρή και ένδοξη διείσδυση μέσω της Λάρισας στην Αθήνα. Το επιστέγασμα αυτής της επιχείρησης ήταν η κατάληψη της Πελοποννήσου και πολλών ελληνικών νησιών.

Μια ολοκληρωμένη εκτίμηση αυτών των πραγματικά ιστορικών επιτευγμάτων, θα γίνει ωστόσο από την Ανώτατη Διοίκηση της Βέρμαχτ, της οποίας οι επικεφαλείς στρατάρχης Κάιτελ και στρατηγός Γιόντλ όπως πάντα δούλεψαν και σε αυτές τις επιχειρήσεις εξαιρετικά. Η Πολεμική Αεροπορία, που ήταν υπό την προσωπική διοίκηση του στρατάρχη του Ράιχ και του επιτελάρχη του Γενικού Επιτελείου πτεράρχου Γιέσονεκ, χωρίστηκε σε δύο κύριες ομάδες υπό τη διοίκηση του πτεράρχου Λερ και του πτεράρχου φον Ριχτχόφεν. Η αποστολή τους ήταν:

1. Να συντρίψουν την αεροπορική δύναμη του εχθρού, να καταστρέψουν την οργάνωση του εδάφους του.

2. Να επιτεθούν σε όλους τους σημαντικούς στρατιωτικούς στόχους στο κέντρο της συνωμοσίας, στο Βελιγράδι, και έτσι να τους εξαλείψουν από την αρχή.

3. Να βοηθήσουν παντού με την πιο ενεργή υποστήριξη τα μαχόμενα γερμανικά στρατεύματα με πτήσεις και με αντιαεροπορικά, να διασπάσουν την αντίσταση του εχθρού, να καταστήσουν δύσκολες τις πτήσεις του και να αποτρέψουν – αν ήταν δυνατόν – την επακόλουθη επιβίβασή του. Επιπλέον, μέσω της χρήσης αερομεταφορών και μονάδων αλεξιπτωτιστών να παράσχουν στο στρατό μια περαιτέρω πολύτιμη βοήθεια.

Κύριοι, βουλευτές μου!
Σε αυτή την εκστρατεία, οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις πραγματικά ξεπέρασαν τον εαυτό τους. Ακόμη και η προέλαση των στρατευμάτων παρουσίαζε τεράστιες δυσκολίες. Η επίθεση κατά των εν μέρει πολύ ισχυρών οχυρωμένων θέσεων, ιδιαίτερα στο μέτωπο της Θράκης, ήταν μία από τις πιο δύσκολες αποστολές που θα μπορούσαν ποτέ να ανατεθούν σε ένα στρατό. Σε αυτή την εκστρατεία οι μονάδες των τεθωρακισμένων πολέμησαν σε ένα έδαφος το οποίο, μέχρι τώρα, θεωρούνταν απολύτως αδιάβατο για άρματα. Οι μηχανοκίνητες μονάδες κατόρθωσαν επιτεύγματα, που είναι αντάξια των υψηλότερων επαίνων όχι μόνο των ανδρών, της ικανότητάς τους, του θάρρους, της αντοχής αλλά και της ποιότητας του υλικού. Οι μεραρχίες πεζικού, των τεθωρακισμένων και των αλπινιστών καθώς και των ενόπλων-SS συναγωνίστηκαν μεταξύ τους στην ακούραστη προσπάθεια γενναιότητας και αφοσίωσης, επιμονής και αντοχής για την εκπλήρωση των επιδιωκόμενων στόχων. Το έργο του Γενικού Επιτελείου ήταν και πάλι πολύ καλά προετοιμασμένο.

Ωστόσο, η Πολεμική Αεροπορία προσέθεσε μια νέα ιδιαιτερότητα στην ήδη ιστορική της φήμη: με μια θυσία και ένα θάρρος, που μπορεί να εκτιμήσει μόνο κάποιος που γνωρίζει τις δυσκολίες αυτής της περιοχής, είχε πραγματοποιήσει για μέρες επιθέσεις, συχνά κάτω από τις χειρότερες πιθανές κλιματολογικές συνθήκες επιθέσεις, που μόλις πριν από λίγο καιρό θα είχαν θεωρηθεί αδύνατες. Τα αντιαεροπορικά όπλα, όπως πάντα, συνόδευαν τις μεραρχίες του πεζικού και των τεθωρακισμένων σε δρόμους, που δύσκολα θα μπορούσαν να θεωρηθούν σαν μονοπάτια για μουλάρια. Επομένως, σχετικά με αυτή την εκστρατεία μπορεί κανείς να γράψει μόνο μια πρόταση: «Για τον Γερμανό στρατιώτη τίποτα δεν είναι αδύνατο»!

Για τους οδηγούς των οχημάτων μάχης καθώς και των φορτηγών, τους οδηγούς των οχημάτων προμηθειών, των ρυμουλκών του πυροβολικού και των αντιαεροπορικών όπλων, πρέπει να γίνει ιδιαίτερη μνεία σε αυτό το θέατρο του πολέμου. Στον αγώνα κατά των οχυρωμένων θέσεων, καθώς και στην κατασκευή γεφυρών και δρόμων, οι μηχανικοί μας έχουν κερδίσει ιδιαίτερη δόξα. Οι διαβιβάσεις αξίζουν τον υψηλότερο έπαινο.

Στους αδιάβατους δρόμους, στους ανατιναγμένους οδούς, σε πετρόκτιστους χωματόδρομους, και ογκόλιθους, σε στενά βραχώδη μονοπάτια και μέσα από μανιασμένους χείμαρρους, πάνω από γκρεμισμένες γέφυρες, μέσα από ψηλά περάσματα, και πάνω από γυμνές βραχώδεις κορυφογραμμές, αυτή η νικηφόρα εκστρατεία σε λιγότερο από τρεις βδομάδες τελείωσε τον πόλεμο με δύο κράτη.

Έχουμε παράλληλα την επίγνωση, ότι ένα μεγάλο μερίδιο από αυτές τις επιτυχίες ανήκουν στους συμμάχους μας, ότι ειδικά ο αγώνας που διεξήχθει για 6 μήνες, κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες και τις μεγαλύτερες θυσίες τον οποίο διεξήγαγε η Ιταλία κατά της Ελλάδας, όχι μόνο ενέπλεξε το μεγαλύτερο μέρος των ελληνικών μονάδων, αλλά κυρίως τις εξασθένησε τόσο πολύ που η κατάρρευσή τους ήταν αναπόφευκτη. Ο ουγγρικός στρατός επίσης απέδειξε και πάλι την παλιά στρατιωτική του δόξα. Κατέλαβε τη Μπάτσκα και προέλασε με τις μηχανοκίνητες μονάδες στο ποτ. Σάβο.

Η ιστορική δικαιοσύνη με υποχρεώνει να δηλώσω, ότι από τους εχθρούς που μας αντιμετώπισαν, ιδιαίτερα ο Έλληνας στρατιώτης πολέμησε με το υψηλότερο θάρρος. Παραδόθηκε μόνο όταν η περαιτέρω αντίσταση ήταν αδύνατη και συνεπώς μάταιη.

Τώρα όμως είμαι υποχρεωμένος να μιλήσω και για τον εχθρό, που ήταν η αφορμή και η αιτία αυτού του πολέμου. Σαν Γερμανός και σαν στρατιώτης, θεωρώ ότι είναι αναξιοπρεπές να δυσφημίζω έναν γενναίο εχθρό, νομίζω, όμως, ότι είναι απαραίτητο να προστατεύσουμε την αλήθεια από την κομπορρημοσύνη ενός ανθρώπου ο οποίος σαν στρατιώτης είναι ένας άθλιος πολιτικός και σαν πολιτικός είναι εξίσου άθλιος στρατιώτης, τον κ. Τσώρτσιλ. Ο κ. Τσώρτσιλ, ο οποίος ξεκίνησε και αυτόν τον πόλεμο, προσπαθεί, όπως και στη Νορβηγία και στη Δουνκέρκη, κι εδώ να πει κάτι, το οποίο αργά ή γρήγορα μπορεί να παραποιηθεί σε επιτυχία. Δεν το θεωρώ αυτό έντιμο, αλλά αλλά το βρίσκω κατανοητό επειδή προέρχεται απ' αυτόν. Εάν κάποιος άλλος σαν πολιτικός είχε υποστεί τόσες πολλές ήττες και σαν στρατιώτης τόσες πολλές καταστροφές, δεν θα μπορούσε να μείνει στην εξουσία ούτε για 6 μήνες, εκτός κι αν είχε την ικανότητα αυτή, που είναι η μοναδική ικανότητα του κ. Τσώρτσιλ, δηλαδή την ικανότητα να ψεύδεται με θεοσεβούμενο ύφος και να διαστρεβλώνει την αλήθεια για τόσο πολύ καιρό μέχρι που στο τέλος οι πιο φοβερές ήττες να μετατρέπονται σε λαμπρές νίκες. Ο κ. Τσώρτσιλ μπορεί έτσι να θολώνει το μυαλό των συμπατριωτών του, αλλά δεν μπορεί να εξαλείψει τις συνέπειες των ηττών του. Στην Ελλάδα είχε αποβιβασθεί ένας βρετανικός στρατός 60.000 ή 70.000 ανδρών. Παρεμπιπτόντως, πριν από την καταστροφή, ο ίδιος άνδρας ισχυρίστηκε ότι υπήρχαν 240.000 άντρες. Ο στόχος αυτού

του στρατού ήταν, να επιτεθεί στη Γερμανία από το νότο, να την οδηγήσει στην ήττα και να τερματίσει τον πόλεμο από εδώ, όπως ακριβώς το 1918. Αυτός που μπλέχθηκε στην συμφορά απ' τον Τσώρτσιλ για άλλη μια φορά, συμμετέχοντας, σε αυτή την περίπτωση η Γιουγκοσλαβία, καταστράφηκε μόλις δύο εβδομάδες μετά την έναρξη των επιχειρήσεων. Τα βρετανικά στρατεύματα που ήταν στην Ελλάδα, τρεις εβδομάδες αργότερα, είτε σκοτώθηκαν, είτε πιάστηκαν τραυματίες, είτε πνίγηκαν είτε εκδιώχθηκαν. Αυτά είναι τα γεγονότα!

Έτσι, και στην τελευταία μου ομιλία, όταν ανακοίνωσα ότι οπουδήποτε στην ηπειρωτική χώρα κι αν πατήσουν οι Βρετανοί θα δεχθούν επίθεση από εμάς και θα πεταχτούν στη θάλασσα, αποδείχθηκα καλύτερος προφήτης από τον κ. Τσώρτσιλ.

Τώρα με την ξεδιάντροπη θρασύτητά του δηλώνει ότι αυτός ο πόλεμος μας έχει κοστίσει 75.000 νεκρούς, δηλαδή, περισσότερους από τους διπλάσιους της εκστρατείας στη Δύση. Μάλιστα προχώρησε ακόμη περισσότερο, διέταξε έναν από τους μισθωτούς του, που σπάνια δείχνουν ευφυΐα, να ενημερώσει τους Άγγλους συμπατριώτες του, ότι οι Βρετανοί, έχοντας σκοτώσει τεράστιες μάζες Γερμανών, τελικά αποχώρησαν με τρόμο από αυτή τη σφαγή και ότι αποσύρθηκαν, που λέει ο λόγος, μόνο για τον λόγο αυτό. Άρα λοιπόν, οι Αυστραλοί και οι Νεοζηλανδοί θα εξακολουθούσαν να είναι στην Ελλάδα, εάν οι Άγγλοι με το σπάνιο μίγμα του λιονταρίσιου θάρρους τους και της παιδικής τρυφερότητας, δεν είχαν σκοτώσει τόσους πολλούς Γερμανούς, που αηδιασμένοι και τρομοκρατημένοι από τις δικές τους ηρωικές πράξεις, τελικά αποσύρθηκαν, επιβιβάστηκαν και απομακρύνθηκαν. Γι' αυτό βρήκαμε σχεδόν μόνο Αυστραλούς και Νεοζηλανδούς νεκρούς ή πιάσαμε αιχμαλώτους. Τέτοια πράγματα μπορείτε να πείτε στο κοινό σε μια δημοκρατία.

Τώρα όμως θα σας παρουσιάσω τα αποτελέσματα αυτής της εκστρατείας σε σύντομα αριθμητικά στοιχεία:
Κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων κατά της Γιουγκοσλαβίας, χωρίς να ληφθούν υπόψη οι στρατιώτες γερμανικής εθνοτικής καταγωγής καθώς και οι Κροάτες και οι Μακεδόνες, οι οποίοι ως επί το πλείστον απελευθερώθηκαν αμέσως είχαμε τους ακόλουθους καθαρά Σέρβους αιχμαλώτους:
6.298 αξιωματικούς και 337.864 άνδρες.
Και τα στοιχεία αυτά δεν είναι τελικά, αλλά αντιπροσωπεύουν μόνο το αποτέλεσμα των μέχρι τώρα μετρήσεων.

Ο αριθμός των Ελλήνων αιχμαλώτων, που ανέρχεται σε περίπου 8.000 αξιωματικούς και 210.000 άνδρες, από την άλλη πλευρά δεν μπορεί να

συμπεριληφθεί με τους παραπάνω αριθμούς, διότι, όσον αφορά τα στρατεύματα της ελληνικής Μακεδονίας και της Ηπείρου, περικυκλώθηκαν και αναγκάστηκαν να συνθηκολογήσουν μόνο σαν συνέπεια των κοινών γερμανο-ιταλικών επιχειρήσεων.
Οι Έλληνες αιχμάλωτοι, επίσης, απελευθερώθηκαν ή θα απελευθερωθούν αμέσως λόγω του σεβασμού στη γενικά γενναία στάση αυτών των στρατιωτών.

Ο αριθμός των αιχμαλώτων Άγγλων, Νεοζηλανδών και Αυστραλών υπερβαίνει τους 9.000 αξιωματικούς και άνδρες. Τα λάφυρα δεν μπορούν ακόμη έστω και κατά προσέγγιση να υπολογιστούν. Το μερίδιο που μας αποδίδεται, σαν προκύπτοντα αποτελέσματα των γερμανικών όπλων σύμφωνα με τους μέχρι τώρα υπάρχοντες υπολογισμούς, ανέρχεται σε περισσότερα από 0,5 εκατομμύριο τυφέκια, πάνω από 1.000 πυροβόλα, πολλές χιλιάδες πολυβόλα, αντιαεροπορικά πυροβόλα, όλμους, πολυάριθμα οχήματα και μεγάλες ποσότητες πυρομαχικών και εφοδίων.

Σε αυτά θα ήθελα να προσθέσω τη χωρητικότητα των εχθρικών πλοίων που βυθίστηκαν από τη γερμανική πολεμική αεροπορία.
Βυθίστηκαν, 75 πλοία συνολικής χωρητικότητας 400.000 τόνων και υπέστησαν ζημιές 147 πλοία με περίπου 700.000 τόνους.

Τα αποτελέσματα αυτά επιτεύχθηκαν με τη χρήση των ακόλουθων γερμανικών δυνάμεων:

1. Για τις επιχειρήσεις στο νοτιοανατολικό τμήμα παρασχέθηκαν συνολικά, 31 πλήρεις και 2 μισές μεραρχίες. Η ανάπτυξη αυτών των δυνάμεων πραγματοποιήθηκε μέσα σε επτά ημέρες.
2. Εκτός από αυτά, συμμετείχαν στη μάχη, 11 μεραρχίες πεζικού και αλπινιστών, 6 τεθωρακισμένες μεραρχίες, 3 πλήρεις και 2 μισές μηχανοκίνητες μεραρχίες του στρατού και των ένοπλων SS.
3. Από αυτές τις μονάδες, 11 ήταν στη μάχη για περισσότερες από 6 ημέρες και 10 για λιγότερο από 6 ημέρες.
4. 11 μονάδες δεν συμμετείχαν καθόλου.
5. Ακόμη και πριν από την ολοκλήρωση των επιχειρήσεων στην Ελλάδα, 3 μονάδες θα μπορούσαν να αποσυρθούν και 3 επιπλέον μονάδες δεν χρειαζόντουσαν πλέον και γι’ αυτό δεν προωθήθηκαν από τα μετόπισθεν ενώ 2 μονάδες για τον ίδιο λόγο σταμάτησαν στους χώρους εκφόρτωσης.
6. Εκτός από αυτές μόνο 5 μονάδες συνολικά είχαν εμπλακεί σε μάχη με τους Άγγλους. Από τις 3 τεθωρακισμένες μεραρχίες που περιλαμβάνονται σε αυτό το σχηματισμό μόνο οι 2 χρησιμοποιήθηκαν συνεχώς, ενώ η 3η σταμάτησε κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων και αποσύρθηκε, καθώς δεν ήταν πλέον απαραίτητη.

Κατά συνέπεια, δηλώνω εν κατακλείδι, ότι στον πόλεμο κατά των Άγγλων, των Νεοζηλανδών και των Αυστραλών, πρακτικά χρησιμοποιήθηκαν συνολικά μόνο 2 τεθωρακισμένες μεραρχίες, 1 αλπινιστών και το σώμα λαβάρων (Leibstandarte).

Οι απώλειες του γερμανικού στρατού και της γερμανικής πολεμικής αεροπορίας καθώς και των ενόπλων στρατευμάτων SS σε αυτή την εκστρατεία, ήταν οι μικρότερες που είχαμε μέχρι στιγμής.

Η γερμανική Βέρμαχτ, στο πόλεμο κατά της Γιουγκοσλαβίας, της Ελλάδας ή καλύτερα κατά της Μεγάλης Βρετανίας στην Ελλάδα απώλεσε:
Ο στρατός και τα ένοπλα στρατεύματα SS:
57 αξιωματικούς και 1.042 υπαξιωματικούς και στρατιώτες νεκρούς, 181 αξιωματικούς και 3.571 υπαξιωματικούς και στρατιώτες τραυματίες, 13 αξιωματικούς και 372 υπαξιωματικούς και στρατιώτες αγνοούμενους.
Η πολεμική αεροπορία:
10 αξιωματικούς και 42 υπαξιωματικούς και στρατιώτες νεκρούς, 36 αξιωματικούς και 104 υπαξιωματικούς και στρατιώτες αγνοούμενους.

Βουλευτές μου!
Μπορώ μόνο να πω και πάλι, ότι συναισθανόμαστε τη βαρύτητα της θυσίας για τις μεμονωμένες οικογένειες που πλήττονται και ότι εμείς, όπως και ολόκληρο το γερμανικό έθνος, εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας από το βάθος των καρδιών μας. Όμως, βλέποντας από μια ευρύτερη γωνία, αυτές οι απώλειες είναι τόσο μικρές που αποτελούν την υψηλότερη αιτιολόγηση:

1. για την προσέγγιση και το χρονοδιάγραμμα αυτής της εκστρατείας,
2. για τη διαχείριση των επιχειρήσεων και
3. για την εκτέλεσή τους.

Είναι κυρίως η ασύγκριτα ανώτερη κατάρτιση του Διοικητικού μας Σώματος, η μεγάλη ικανότητα των στρατιωτών μας, η υπεροχή του εξοπλισμού μας, η ποιότητα των πυρομαχικών μας, καθώς και το ψυχρό θάρρος του κάθε άνδρα, που μας επέτρεψε να κερδίσουμε μια πραγματικά ιστορική επιτυχία με τόσο λίγα θύματα, και αυτό την ίδια στιγμή, που οι δύο συμμαχικές δυνάμεις του Άξονα στη Βόρειο Αφρική μέσα σε λίγες μόνο εβδομάδες μπόρεσαν επίσης να διαλύσουν την λεγόμενη επιτυχία των βρετανικών δυνάμεων εκεί.

Διότι αυτή τη δράση του Γερμανικού Αφρικανικού Σώματος, που συνδέεται με το όνομα του στρατηγού Ρόμελ και των ιταλικών ένοπλων δυνάμεων στη μάχη για την Κυρηναϊκή δεν μπορούμε να τις ξεχωρίσουμε από τις επιχειρήσεις στα Βαλκάνια. Ένας από τους πιο τσα-

πατσούληδες της στρατηγικής έχει χάσει έτσι σε δύο θέατρα πολέμου με ένα χτύπημα. Το γεγονός ότι αυτός ο άνθρωπος, που σε οποιαδήποτε άλλο έθνος θα τον είχαν περάσει από στρατοδικείο, απολαμβάνει ένα νέο θαυμασμό σαν πρωθυπουργός στη χώρα του, δεν είναι το σημάδι του κλασσικού μεγαλείου που δείχνουν οι Ρωμαίοι Συγκλητικοί προς τους έντιμα ηττημένους στρατηγούς τους, άλλα αποτελεί την απόδειξη αυτής της αιωνίας τύφλωσης με την οποία «ο Θεός μωραίνει ους βούλεται απωλέσαι».

Οι συνέπειες αυτής της εκστρατείας είναι εξαιρετικές. Λαμβανομένης υπόψη της αποδεδειγμένης από τις περιστάσεις πιθανότητας, ότι στο Βελιγράδι και πάλι μια μικρή κλίκα συνωμοτών ήταν σε θέση, να πυροδοτήσουν μια πυρκαγιά στην υπηρεσία εξω-ηπειρωτικών συμφερόντων, σημαίνει μια ανακούφιση για ολόκληρη την Ευρώπη ότι ο κίνδυνος αυτός έχει πλέον οριστικά καταργηθεί. Ο Δούναβης, σαν σημαντική οδική αρτηρία εξασφαλίζεται έτσι για το μέλλον από περαιτέρω πράξεις δολιοφθοράς. Η κυκλοφορία έχει αποκατασταθεί και πάλι στο μέγιστο δυνατό βαθμό.

Το γερμανικό Ράιχ, εκτός από μια μικρή διόρθωση των συνόρων του, που παραβιάστηκαν μετά τον τελευταίο πόλεμο, δεν έχει κάποια ιδιαίτερα εδαφικά συμφέροντα σε αυτές τις περιοχές. Από πολιτική άποψη, ενδιαφερόμαστε μόνο να διασφαλίσουμε την ειρήνη σε αυτόν τον χώρο, από οικονομική τη θέσπιση μιας τάξης, που θα καθιστά δυνατή, την παραγωγή αγαθών προς όφελος όλων και που θα αναζωογονήσει ξανά την ανταλλαγή προϊόντων.

Είναι, ωστόσο, στο πνεύμα μιας ανώτερης δικαιοσύνης, που μαζί με αυτό εξετάζονται και ικανοποιούνται συμφέροντα, που βασίζονται σε εθνογραφικές, ιστορικές ή ακόμα και οικονομικές συνθήκες.

Όσον αφορά αυτή την εξέλιξη, ωστόσο, η Γερμανία είναι απλώς ένας θεατής που ενδιαφέρεται. Χαιρετίζουμε το γεγονός ότι οι σύμμαχοί μας είναι πλέον σε θέση να ικανοποιήσουν τις εθνικές και πολιτικές τους φιλοδοξίες. Χαιρόμαστε για την ίδρυση ενός ανεξάρτητου Κροατικού κράτους, με το οποίο ελπίζουμε για το μέλλον ότι θα μπορέσουμε να συνεργαστούμε με φιλία και εμπιστοσύνη. Ειδικά στον οικονομικό τομέα, αυτό δεν μπορεί παρά να οδηγήσει σε αμοιβαίο όφελος. Το γεγονός ότι το ουγγρικό έθνος προχώρησε σε ένα ακόμη βήμα προς την αναθεώρηση αυτής της άδικης ειρηνευτικής συνθήκης, που κάποτε του επέβαλαν, μας γεμίζει με εγκάρδια συμπάθεια. Το γεγονός ότι, διορθώθηκε η αδικία που επιβλήθηκε κάποτε στη Βουλγαρία, είναι αυτό που μας συγκινεί ιδιαίτερα, επειδή αισθανόμαστε ότι ο γερμανικός λαός μετά την αναθεώρηση αυτή, που έκανε δυνατή με τα όπλα του, πιστεύου-

με ότι έχει εξοφλήσει ένα ιστορικό χρέος ευγνωμοσύνης προς τον πιστό σύντροφο του Μεγάλου Πολέμου. Το ότι όμως η σύμμαχος με εμάς Ιταλία, αποκτά την εδαφική και πολιτική επιρροή, σ' αυτόν και μόνο το δικό της ζωτικό χώρο της αξίζει πολύ περισσότερο, λόγω των τεράστιων θυσιών σε αίμα, που έπρεπε να υπομείνει από τον Οκτώβριο του προηγούμενου έτους για χάρη του μέλλοντος του Άξονα. Για το ηττημένο και δυστυχισμένο ελληνικό έθνος αισθανόμαστε ειλικρινή συμπόνια. Ήταν το θύμα του βασιλιά του και μιας μικρής εξαπατημένης άρχουσας τάξης. Ωστόσο, πολέμησε τόσο γενναία που δεν είναι δυνατόν να στερηθεί ούτε τον σεβασμό των εχθρών του.

Το σερβικό έθνος όμως, από αυτή την καταστροφή, ίσως βγάλει το μόνο σωστό συμπέρασμα, δηλαδή ότι οι αξιωματικοί του πραξικοπήματος ήταν απλά μόνο μια ατυχία για αυτή τη χώρα.

Όλοι οι εμπλεκόμενοι όμως ίσως αυτή τη φορά δεν θα ξεχάσουν τόσο γρήγορα αυτόν τον εξαιρετικά ευγενικό τρόπο με τον οποίο η χώρα και οι ηγέτες της, για τους οποίους είχαν την τιμή να θυσιαστούν, τους έχουν πλέον διαγράψει σύμφωνα με την όμορφη αρχή «ο Νέγρος έκανε το καθήκον του, ας τον παρατήσουμε στην ησυχία του.» Νομίζω ότι σχεδόν ποτέ δεν έχει επιδειχθεί μεγαλύτερος κυνισμός σε μικρά έθνη που έχουν θυσιαστεί από ό,τι σε αυτήν την περίπτωση. Διότι,... το να υποκινείς τα έθνη σαν συνεργούς σε ένα πόλεμο και μετά να δηλώνεις ότι δεν πίστευες από την αρχή στην επιτυχία, αλλά ότι το έκανες μόνο για να αναγκάσεις κάποιον άλλο να πολεμήσει σε αυτό το θέατρο πολέμου, που δεν ήθελε να πολεμήσει νομίζω ότι είναι ίσως το πιο ξεδιάντροπο πράγμα που μπορεί να προσφέρει η παγκόσμια ιστορία. Μόνο σε μια εποχή όπου αναμειγνύονται με τέτοιο τρόπο η καπιταλιστική απληστία για χρήμα και η πολιτική υποκρισία, όπως συμβαίνει στις δημοκρατίες μας σήμερα, μπορεί να θεωρηθεί ένας τέτοιος τρόπος δράσης ελάχιστα άτιμος, που οι υπεύθυνοι δημιουργοί της, μπορούν ακόμα και να υπερηφανεύονται δημόσια γι' αυτήν.

Βουλευτές μου, άνδρες του Ράιχσταγκ!
Εάν εξετάσουμε αυτή τη τελευταία εκστρατεία, τότε μπορούμε να αντιληφθούμε και πάλι ποιά είναι η σημασία της καλύτερης εκπαίδευσης των στρατιωτών, αλλά και του καλύτερου εξοπλισμού τους. Έχει σωθεί τόσο πολύ αίμα μόνο και μόνο επειδή έχει θυσιαστεί πολύς ιδρώτας εκ των προτέρων. Όλα αυτά που διδάσκονταν στους στρατιώτες μας, με αδιάκοπη και δύσκολη εκπαίδευση, απέφεραν μεγάλα οφέλη, ιδιαίτερα σε αυτές τις επιχειρήσεις. Με το λιγότερο αίμα, χάρη σε αυτή την εκπαίδευση, χάρη στην ικανότητα του Γερμανού στρατιώτη και στην ηγεσία του, έχει επιτευχθεί το μέγιστο αποτέλεσμα. Ωστόσο, αυτό το ελάχιστο των θυσιών απαιτούν τα καλύτερα όπλα, τη βέλτιστη ποιότητα

αυτών των όπλων, τη μέγιστη ποσότητα των πυρομαχικών και τη βέλτιστη ποιότητα των πυρομαχικών. Δεν είμαι από εκείνους τους ανθρώπους που θεωρούν τον πόλεμο μόνο σαν πρόβλημα υλικού, διότι το υλικό είναι άψυχο, ο άνθρωπος είναι που το φέρνει στη ζωή. Αλλά ακόμα και ο καλύτερος στρατιώτης θα αποτύχει αν του δοθεί ένα κακό ή ανεπαρκές όπλο. Η ζωή πολλών από τους γιους μας είναι επομένως στα χέρια της πατρίδας και ο ιδρώτας της μπορεί να σώσει το αίμα των στρατιωτών μας. Επομένως, είναι το υπέρτατο καθήκον του γερμανικού λαού, για το μαχόμενο μέτωπό μας να κάνει τα πάντα ώστε να του παράσχουμε τα όπλα που χρειάζεται. Διότι, εκτός από όλους τους άλλους παράγοντες που κάποτε οδήγησαν στην απώλεια του παγκόσμιου πολέμου, στο τέλος ήταν η έλλειψη ενός νέου όπλου επίθεσης, που θα επηρέαζε την έκβαση του πολέμου ακόμα και τότε, και η έλλειψη κατάλληλου αντίστοιχου όπλου για άμυνα. Αυτό που μπορούν να επιτύχουν οι στρατιώτες μας το έχουν αποδείξει σε αυτήν την εκστρατεία. Το σύνολο των προσπαθειών τους, ατομικά καθώς και συλλογικά, δεν θα ξεχαστεί ποτέ από τη πατρίδα. Οποιαδήποτε εργασία και αν προσφέρει το εργατικό δυναμικό του έθνους σε αυτόν τον μοιραίο τους αγώνα, δεν συγκρίνεται με αυτά που έχουν κάνει τα εκατομμύρια των ανδρών μας στα μέτωπα, με αυτά που πρέπει να κάνουν και θα κάνουν. Και δεν θέλω να αφήσω κανένα άλλο κράτος να μας ξεπεράσει σε αυτό το επίτευγμα και μάλιστα, όχι μόνο αυτό, είμαστε όλοι υποχρεωμένοι να εξασφαλίσουμε ότι το προβάδισμα που διαθέτουμε να μην μειωθεί αλλά, αντίθετα, να αυξάνεται συνεχώς. Αυτό δεν είναι πρόβλημα κεφαλαίου, αλλά αποκλειστικά πρόβλημα του εργατικού δυναμικού και, συνεπώς, της θέλησής μας και των δυνατοτήτων μας. Πιστεύω ότι, κατά πρώτο λόγο, η γερμανίδα κοπέλα και η γερμανίδα γυναίκα μπορούν να συμβάλουν ακόμη περισσότερο. Διότι εκατομμύρια γερμανίδες γυναίκες βρίσκονται στην ύπαιθρο, στα χωράφια και πρέπει να αντικαταστήσουν τους άνδρες στην πιο σκληρή δουλειά. Εκατομμύρια γερμανίδες γυναίκες και κοπέλες εργάζονται στα εργοστάσια και σε εργαστήρια και σε γραφεία αντικαθιστώντας κι εκεί τους συζύγους τους. Δεν είναι λάθος, όταν απαιτούμε αυτά τα εκατομμύρια των εργαζόμενων γερμανίδων εθνοσυντροφισσών να τα πάρουν σαν παράδειγμα και οι πολλές άλλες εκατοντάδες χιλιάδες. Διότι αν μπορούμε σήμερα να κινητοποιήσουμε γι’ αυτόν τον αγώνα, στον τομέα της εργασίας, περισσότερο από το μισό της Ευρώπης, τότε, ο δικός μας λαός πρέπει να αποτελεί μακράν στην κορυφή τον πιο πολύτιμο παράγοντα σε αυτή τη διαδικασία εργασίας. Αν σήμερα, οι δημοκράτες δημαγωγοί μιας χώρας, κατά της οποίας ο γερμανικός λαός ποτέ δεν έκανε τίποτα, με τον ισχυρισμό ότι σκόπευε να κάνει κάτι εναντίον τους, πράγμα το οποίο είναι ένα παράλογο ψέμα, απειλούν να πνίξουν το ενοχλητικό γι’ αυτούς Εθνικοσοσιαλιστικό Εθνικό Κράτος, με τη δύναμη του καπιταλιστικού τους συστήματος και της υλικής τους παραγωγής, τότε υπάρχει μία και

μόνη απάντηση: Ο γερμανικός λαός δεν θα ξαναζήσει τη χρονιά του 1918, αλλά θα επιτυγχάνει συνεχώς υψηλότερα επιτεύγματα σε όλους τους τομείς της εθνικής άμυνας. Θα υποστηρίξει με όλο και περισσότερο φανατισμό εκείνη τη πρόταση που εξέφρασα στην πρώτη μου ομιλία στο Ράιχσταγκ, ότι ούτε η δύναμη των όπλων, ούτε ο χρόνος δεν μπορούν να μας λυγίσουν, πόσο μάλλον να μας κάνουν να υποκύψουμε. Συνεπώς, θα διατηρήσει την ανωτερότητα του εξοπλισμού του και σε καμία περίπτωση δεν θα επιτρέψει να μειωθεί το προβάδισμά του. Αν ο Γερμανός στρατιώτης έχει ήδη στην κατοχή του τα καλύτερα όπλα στον κόσμο, τότε αυτό το έτος και το επόμενο, θα πάρει ακόμα καλύτερα. Εάν ακόμα και τώρα η υλική πλευρά του αγώνα δεν είναι επιβάρυνση γι' αυτόν, σε αντίθεση με την κατάσταση των πραγμάτων στον Παγκόσμιο Πόλεμο, τότε, στο μέλλον, ασφαλώς δεν θα γίνει χειρότερη, αλλά ακόμα πιο καλύτερη. Είμαστε λοιπόν υποχρεωμένοι να ενσωματώσουμε την εργατική δύναμη όλου του έθνους σε αυτή τη σπουδαία διαδικασία εξοπλισμού στην παγκόσμια ιστορία. Θα λαμβάνονται τα απαραίτητα μέτρα με την εθνικοσοσιαλιστική αποφασιστικότητα και διεξοδικότητα. Εκτός από αυτό, μπορώ να σας δώσω, βουλευτές μου, άνδρες του Ράιχσταγκ, τη διαβεβαίωση ότι κοιτάω προς το μέλλον με απόλυτα ηρεμία και με ακλόνητη εμπιστοσύνη. Το Γερμανικό Ράιχ και οι σύμμαχοί του αντιπροσωπεύουν στρατιωτικά, οικονομικά και κυρίως ηθικά, μια δύναμη ανώτερη από κάθε πιθανό συνασπισμό στον κόσμο. Οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις όμως θα επεμβαίνουν πάντα και παντού όταν και όπου χρειάζεται. Το γερμανικό έθνος θα περιβάλει τους στρατιώτες του στο δρόμο τους με την εμπιστοσύνη του. Ξέρει ότι ο πόλεμος αυτού του κόσμου είναι μόνο η συνέπεια της απληστίας κάποιων λίγων διεθνών πολεμοκάπηλων και του μίσους των εβραϊκών δημοκρατιών που βρίσκονται πίσω τους. Αυτοί οι εγκληματίες έχουν απορρίψει κάθε γερμανική προσφορά ειρήνης επειδή έρχεται σε αντίθετη με τα καπιταλιστικά τους συμφέροντα. Αλλά εκείνος που τολμά, για τέτοιες σατανικές δραστηριότητες, να παίρνει στο στόμα του τη λέξη «Θεός», βλασφημεί τη Θεία Πρόνοια και σύμφωνα με την βαθύτατη πίστη μας, δεν μπορεί να θερίσει τίποτε άλλο από την καταστροφή. Σήμερα λοιπόν, δεν αγωνιζόμαστε μόνο για τη δική μας ύπαρξη αλλά και για την απελευθέρωση του κόσμου από μια συνωμοσία η οποία, αδίστακτα υποτάσσει την ευτυχία των εθνών και των λαών στον κοινό της εγωισμό. Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα νίκησε κάποτε αυτόν τον εχθρό στο εσωτερικό σε μια 15ετή πάλη, το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος θα είναι επίσης σε θέση να υπερασπιστεί τον εαυτό του εναντίον τους στο εξωτερικό. Το έτος 1941 θα πρέπει και θα μείνει στην ιστορία σαν το σπουδαιότερο έτος της αναγέννησής μας. Με αυτή την έννοια οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις, ο στρατός, το ναυτικό και η πολεμική αεροπορία θα εκπληρώσουν το υψηλότερο καθήκον τους.

Επιτρέψτε μου σε αυτό το σημείο να εκφράσω τις ευχαριστίες μου στους Γερμανούς στρατιώτες οι οποίοι και σε αυτή την νέα εκστρατεία έκαναν πάλι εξαιρετικά επιτεύγματα, τις ευχαριστίες μου και στον γερμανικό λαό της πόλης και της υπαίθρου, που με τη σκληρή δουλειά τους δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για αυτές τις επιτυχίες, ευχαριστώ ιδιαιτέρως εκείνους του Γερμανούς εθνοσυντρόφους οι οποίοι, σαν θύματα αυτού του πολέμου, έπεσαν ή τραυματίστηκαν και όσους σαν συγγενείς θρηνούν αυτά τα θύματα. Εάν εμείς, έχοντας όλα αυτά κατά νου, κοιτάξουμε τον Παντοδύναμο Άρχοντα της μοίρας, τότε πρέπει να Τον ευχαριστήσουμε ιδιαίτερα, που κατέστησε δυνατή την επίτευξη αυτών των μεγάλων επιτυχιών με τόσο λίγη αιματοχυσία. Μπορούμε μόνο να Τον παρακαλέσουμε να μην εγκαταλείψει τον λαό μας στο μέλλον. Αυτό που είναι μέσα στις δυνατότητές μας, να αμυνθούμε κατά των εχθρών μας, αυτό πρέπει να γίνει. Σε αυτή τη χώρα έχει αναβιώσει ένα πνεύμα που ο κόσμος μέχρι στιγμής δεν το έχει ξαναζήσει! Έχει κυριεύσει το έθνος μας ένα αίσθημα πίστης για την κοινότητα. Αυτό το αίσθημα που έχουμε κερδίσει μετά από μια μακρά εκτροπή εσωτερικών συγκρούσεων και αυτό, που μας κάνει να αισθανόμαστε τόσο υπερήφανοι σε σχέση με άλλα έθνη, που καμία δύναμη στον κόσμο δεν μπορεί να την αποσπάσει από εμάς πια. Στην εποχή του εβραιο-καπιταλιστικού χρυσού, των θέσεων και της ταξικής τρέλας το εθνικοσοσιαλιστικό εθνικό κράτος στέκεται σαν το μόνο αληθινό μνημείο κοινωνικής δικαιοσύνης και καθαρού λόγου, που όχι μόνο θα επιβιώσει σε αυτόν τον πόλεμο αλλά και στην επόμενη χιλιετία.